

Nolyn

Felemelkedés és bukás

ELSŐ KÖNYV

MICHAEL J. SULLIVAN

BUDAPEST, 2025

ELSŐ FEJEZET

A halál nyílveszeje

Nefroni Nolyn csak állt a lankadatlan forróságban meg a csípős levegek felhőjében, és filozófiai kérdéseken töprengett. Nem kis teljesítmény ez egy esőerdőben, ahol a forró, párás levegőtől valamennyi lélegzetvétel merő küzdelem, és minden észveszejtő iramban igyekszik a földdel egyenlővé válni. A ruhadarabok érthetetlen sebességgel rohadtak, és a fém hasonlóan felfoghatatlan sebességgel rozsdállott. A keményített bőr néhány nap alatt bezöldült, és minden másan fekete foltok ütköztek ki: dzsungelmocsoknak hívták. Végül is minden, mindenhol oda akart visszatérni, ahonnan jött.

De az Erbon-erdőségben a földdé válás sietsége képtelen méreteket ölt. Ha az ellenség nem végez velünk, a dzsungel fog.

Erről eszébe jutott a birodalmi légiókban közkedvelt, habár fatalista mondás, miszerint „a halál nyílveszeje láthatatlanul jön”. A hiedelem ellenére Nolyn mindig úgy képzelte, hogy amikor elérkezik az ő ideje, tudni fog róla. Most már bizonyítéka is volt rá. A felderítő, akit előreküldött, éppen visszafelé tartott, túlzottan hamar ahhoz, hogy jó híreket hozzon.

Nolyn nem emlékezett a felderítő nevére. Sok katonával találkozott most, hogy átirányították a hetedik légióhoz. A három nap, amit eddig a húsz katonával töltött, még nem sok mindenre volt elég, legkevésbé arra, hogy megtanulja mindenki nevét. Miközben a felderítő

útnak eredt, az osztag többi tagja ott várakozott, ahol a napsugár egy ritka pászmája elérte az erdőtalajt. Senki sem beszélt, moccant vagy köhintett. Mélyen az ellenség területén jártak – itt csak a csend nyújthatott védelmet.

A felderítőn, aki eközben kiverekedte magát a bozótból, folyt a veríték, és erősen zihált. A legény elkerekedett szemében aggodalom ült, de a pengéjén nem látszott vér. *Nem azért fél, mert megtámadták. Legalábbis egyelőre.*

– Nincs semmiféle helyőrség? – feltételezte Nolyn, de hivatalosan is hallani akarta.

– Nem csak erről van szó, uram – felelte a felderítő, aztán nagy levegőt vett. – Nincsen hágó. A szirtek összeborulnak. – Visszafordult a szekérkerék méretű levelek sűrű fürtjei felé, amelyek összezárultak mögötte, elrejtve áthaladásának minden bizonyítékát. – Ez egy zárt szurdok, uram. Nincs kifelé vezető ösvény, csak az, ahol bejöttünk. Csapdába estünk.

Ez megmagyarázza, miért tért vissza olyan hamar! Nolyn higgadtan bólintott, mintha mindennap ilyen híreket kapna.

– Köszönöm. – Csak ennyit fűzött hozzá.

Igazam volt, Sephryn. Nem illünk egymáshoz. Sohasem bántotta még ennyire, hogy megnyert egy vitát. *Először Bran, most meg én. Sephryn egyedül fog maradni. Ő lesz az utolsó közülünk.*

A csuklója köré font bőrszíjat, Sephryn ajándékát megérintve azon tűnődött, mennyi idő alatt jut el a halálhíre Percepliquisbe, és ki fogja átadni a nőnek. *Talán az apám.* Ettől a gondolattól nyomorúságos mosolyra húzta a száját. *Nem... egy igazi apa, egy emberi lény tenné ezt. Nefron soha egyik sem volt.*

Nolyn odalépett Juharhoz, az egyetlen állathoz, amit magukkal hoztak. Mivel az osztagparancsnokoknak magasról kellett letekinteni a katonáikra, a ló hátára nyeret tettek. Ennek ellenére Nolyn még nem lovagolta meg. Odatartotta a kantárszárat a felderítőnek.

– Fogd!

A kölyök értetlenül nézte az állatot.

– Nem értem.

Nolyn a fiatalember kezébe nyomta a szárat.

– Lovagolj vissza Urlineusba! Jelentsd, hogy mi történt! Küldjenek segítséget.

Céltudatosság és a megértés fénye gyúlt a fiatalember szemében. Biccentett.

– Igenis, uram! Máris, uram.

– Menj, fiam! Siess! Számítunk rád.

A felderítő felszállt a nyeregbe, majd még egyszer hátrapillantott, aztán megsarkantyúzta a lovat, és eldübörgött, nagy robajjal átvágta a nemrégiben vágott, keskeny ösvény két oldalát szegélyező, széles levelű növényzeten. Az osztag nézte, amíg a lópaták hangja el nem halt, aztán Nolynra bámultak. Ő azon tűnődött, vajon mind látják-e már a halál nyílvesszejét.

Ahogy ő nem tudta a katonák nevét, azok sem ismerték őt. Az első közös összecsapásukra készültek, és valószínűleg egyben az utolsó is. Hazudhatna, és reményt adhatna nekik, hogy felszítsa a bátorságukat, de nem hitte, hogy sokat számíтана.

Minden visszatér a földbe. Csupán a színjáték marad.

– A bocsánatukért esedezem, uraim. – Nolyn próbált olyan udvarias hangot megütni, amennyire csak lehetséges volt. – Úgy tűnik, hogy önöket velem együtt feláldozták, és ezt őszintén sajnálom.

– Hogy érti ezt fenséged? – kérdezte Jerel DeMardefeld. Nolyn az ő nevére emlékezett, mert a neve éppen olyan képtelenül fennköltnek hangzott, mint amilyennek a fickó kinézett. DeMardefeld kivételes lapvértjével és fényes fegyvereivel kirítt a többiek közül. Mellette még Nolyn is egyszerű koldusnak nézett ki. Abban a pillanatban a makulátlan felszerelésű katona hitetlenkedve pillantott a parancsnokára, mintha Nolyn éppen azt hangoztatná, hogy a napkorong nem valódi, hanem hazugság.

Nolyn nagy levegőt vett.

– Éppen merényletet készülnek elkövetni ellenem, és mivel valódi háborús veszteségnek akarja feltüntetni a halálomat, önök

mindnyájan abban a szerencsétlen helyzetben vannak, hogy velem tartanak a semmibe. – Összeráncolta a szemöldökét, és mivel úgy érezte, mondania kellene még valamit, hozzátette: – Pedig jobbat érdemelnének.

Nem törtek meg, ami meglepte Nolynt. A légiókat a fegyelem és a parancsnokaik tévedhetetlenségébe vetett hit tartotta össze, és amikor ő bevallotta a kudarcát, elvágta ezeket a kötelékeket. Szabadon menekülhettek, hanyatt-homlok, vagy legalább kedvükre panaszkodhattak. De ezek, habár a szemüket lesütötték, hallgattak.

Mind ugyanarra gondolnak: a földre. A nap eseményei mindenkiből kihozták a filozófust.

– Nem értem – vallotta meg az Első Lándzsa. – Ha ez igaz, miért nem ön vitte el a lovat? Miért a felderítőt küldte? Napokig fog vág-tázni, mire odaér, és nekünk csak óráink vannak hátra. Eldobta magától az egyetlen egérutat.

– Valóban? Minő ostobaság tőlem! – Nolyn egy kidőlt fához lépett, és nekilátott letörögetni a száraz ágakat. – Hogy hívják, Első Lándzsa?

– Amicus, uram.

– Nos, Amicus, okos fickónak tűnik. – Nolyn letört egy újabb ágat. – Éppen ezért önre bízom az osztag parancsnokságát.

– Rám? De hát *ön* a prymus, uram!

– Többé már nem. Ön fogja a tudása legjavát adni, hogy biztonságos helyre vezesse ezeket a katonákat. Én meg itt maradok, és rakok egy szép kis tüzet.

– Jaj, nem, uram! – szólalt meg egy másik. Nolyn az ő nevét sem ismerte, de a sisakján lévő vashegy azt jelezte, hogy az osztag Második Lándzsája. – Azt nem teheti, uram. Akkor biztosan a nyakunkra hozza a ghazeleket. Tüzet rakni itt olyan, mint lámpást kiakasztani egy mocsárban. Csöstül fognak jönni, csak ezeknek a vérszívóknak tízcentis karma és agyara van.

– Éppen ez a terve – szólalt meg Jerel teljes meggyőződéssel. – Azt tervezi, hogy elvonja a ghazelek figyelmét, és segít nekünk megszökni.

Nolyn felvett egy másik ágat, és kettétörte, aztán mindkét felét a kis halomra lökte. Eközben Jerel DeMardefeld kivette a szekercéjét, és nekilátott fát hasogatni.

– Nem kell – szólt neki Nolyn.

Jerel csak rámosolygott, aztán Amicusra sandított.

Válaszképpen Amicus összevonta a szemöldökét, letette a pajzsát a földre, aztán megvakargatta a borostát a nyakán. Nolynhoz intézte a szavait:

– Ön tényleg az uralkodó fia? Mert... – Végigtekintett a keskeny ösvényen, amelyen a felderítő eltűnt. – Nem szokványos, hogy a magafajta feláldozza magát a magunkfajták kedvéért. Mindig pont fordítva szokott lenni.

– Egyáltalán nem szokványos – tette hozzá Jerel is, miközben félbeccsapott egy vastag ágat.

– Valóban? – kérdezett vissza Nolyn. – Önök mindketten olyan szakavatottnak tűnnek a kérdésben. Én vagyok Nefron *egyetlen* gyermeke. Tehát mégis kihez hasonlítanak?

– Csak úgy értettük... – Amicus láthatólag nem tudta, hogyan értette, és az üres félmondat zárásaként összefűzte a karját.

– Csupán az idejüket vesztegetik. Lassan lebukik a nap. – Ez egyszerű becslés volt. Nolyn nem tudta biztosan, milyen későre jár. Calynia esőerdős térségében nem lehetett egykönnyen megmondani a pontos időt. Az egyre gyérülő fénypázmától eltekintve semmi sem látszott az égboltból, ugyanis a lombsátor teljesen eltakarta.

– Őszintén azt akarja, hogy itt hagyjuk? Azért, hogy mi – Amicus a többiek felé intett – elmenekülhessünk?

Nolyn vállat vont.

– Nézzék, nem állítom, hogy tetszik a gondolat, de önöknek ez a legjobb esélyük. Így hát igen, pontosan erről van szó. Én maradok, rakok egy szép, nagy tüzet, zajongok, ahogy csak tudok, és annyi hívatlan vendéget csődítek ide, amennyit csak sikerül. Talán beválik, mindenesetre ártani nem fog.

– Várjunk csak! – Amicus újra végignézett az ösvényen, aztán visszapördült Nolyn felé. – Everett a legfiatalabb. Ezért éppen őt menesztette a lovon?

Everett... Tehát így hívják? – gondolta Nolyn. *Marra, szörnyű rossz a névmemóriám. Az arcok még mennek, a számokban egész jó vagyok, de a nevekkkel...*

– Én erre tippelek – szólt Jerel. A mosolya vigyorra szélesedett, de még mindig Amicus felé villantotta.

Az Első Lándzsa haragosan meredt vissza a társára.

– Ugyan, fogd már be! Ennek semmi köze hozzád és a kényszerképzeteidhez.

Jerel vállat vont, és visszatért a fahasogatáshoz.

Amicus a fejét rázta.

– Nem, ezt akkor sem veszem be. Egy szót sem hiszek el az egészről. – A hangjában harag ébredt. – Nem is ismer minket. Amúgy meg ön a herceg, ráadásul tiszt is, meg... – Elhallgatott.

Nolyn pillantása a farakásról az Első Lándzsára siklott.

– Igen? Folytassa!

A katona nem volt hajlandó felelni. Csak bámult rá, az arca, akár egy zordon pajzs.

– Nos, mondja csak, Első Lándzsa! Mi vagyok?

Amicus hallgatott.

– Hamarosan valószínűleg mind meghalunk – folytatta Nolyn. – És habár új vagyok Calyniában, sokkal régebb óta harcolok a ghazelek ellen, mint képzeli. Úgy sejtem, mindketten jól tudjuk, mit csinálnak az ellenségeikkel. Náluk jobban nem tudom megbüntetni. Úgyhogy mondja csak, amire gondol. Mi vagyok?

– *Közülük való* – bökte ki Amicus. – Ön is Instarya.

– Á... – Nolyn arcán igazságos mosoly jelent meg, miközben bólintott. – Őszintén, nem tudtam, mire akart kilyukadni. Lehettem volna elf vagy fhrey, vagy kiváltságos. Mellesleg ezek egyike sem igaz, az Instaryát is beleértve.

– De hát az ön apja Nefron császár, a fhrey harcos klán vezére. Ennek megfelelően ön is az.

– Megfeleldezik Perszephonéről. – Nolyn szünetet tartott, kezében két bottal, amelyeket a tűzre szánt. – Már több mint nyolcszáz év eltelt, amióta az anyám meghalt, ezért érthető a tévedés. Lehangelő, de nem vártam mást. Sokan elfeledkeztek már róla. – A botokat a rakásra dobta. – Ő nevezett el engem. Tudják, mit jelent a Nolyn?

– Azt tudom, hogy fhrey szó.

– Azt jelenti, hogy „földnélküli”. Azt jelenti, hogy sehová sem tartozom. Az apám fhrey, de az anyám ember volt, amitől én... mi vagyok? Mindkettő? Egyik sem? Valami egészen más? – Felemelte a hangját. – Ön meg ujjal mutogat rám. Mondja meg akkor, Első Lándzsa! Mi vagyok? Mert őszintén szeretném tudni.

Amicus erre elhallgatott. Sőhajtva Jerelre sandított, és levette a sisakját.

Nolyn látta, hogy kétkedés ráncolja össze a homlokát, de...

Olyan ismerős. Vajon most először látom sisak nélkül?

A katona fedetlen arcát tanulmányozva Nollynak meggyőződésévé vált, hogy korábban is látta már a Hetedik Légio Sikaria Tartalékos Osztagának Első Lándzsáját. De nem tudta felidézni, hogy hol. Az emlék olyan illékony volt, amilyenek a nevek bizonyultak.

– Amicus, indulunk? – kérdezte a Második Lándzsa.

Az Első Lándzsa egy pillanatra nem felelt. A tekintete visszatért Nollyra, és ingerülten, már-már gyűlölködve nézett rá.

– Nem. Maradunk.

Nolyn hitetlenkedve rázta a fejét.

– Ez nevetséges. Mind meg akarnak halni? És miért? Becsületből? Tisztességből? Szolgálati kötelességből?

– Ön kezdte.

Nolyn felsőhajtott.

– Ez ostobaság. – Végignézett az ösvényen. – Kétlem, hogy akár Everettnak sikerül kijutni a kelepceből. Tudják, hogy másfelé nem

menekülhetünk, így a ghazelek a folyó felsőbb folyásáról érkeznek majd, és elzárják a menekülőutat.

Amicus bólintott.

– Arra számítanak, hogy a sötétben vakon futkosunk majd, és elszakadunk egymástól. Azt remélik, hogy könnyedén leszednek minket. – Lenézett a Nolyn lábánál összegyűjtött gyér rakás tűzfára. – De ha *nagy* tűzünk van, ami mellett *láthatunk*...

Nolyn fontolóra vette a dolgot.

– A durat rani, északi ghazelek gyűlölik az éles fényt, mert a barlangi életmódban a nagy szemük túlságosan érzékennyé vált. Itt vajon ugyanilyenek?

Amicus a sűrű lombkoronára mutatott.

– Ugyanolyanok itt, a Gur Um Ranban is. A dzsungel is sötét.

Nolyn bólintott.

– És, gondolom, ha nekivetjük a hátunkat a sziklafalnak, és a folyó van előttünk...

– Akkor leszűkítjük a behatolási ösvényüket – fejezte be Amicus. – Csökkentjük a túlerőből eredő fölényüket, csorbítjuk az előnyüket.

Nolyn körülnézett.

– Mennyit küldenek vajon? Száz dakut?

– Itt nem úgy hívják őket – helyesbített a Második Lándzsa. – A gur um raniak zaphereknek nevezik a veterán harcosaikat. És a számuk közelebb lesz a kétszázhoz.

Nolyn a fickóra meredt.

– Esküszöm, nálam senkinek sincsen rosszabb névmemóriája. Bemutakoztunk már egymásnak?

– Igen, uram. Még Uplineusban, uram.

– Mondja csak ismét, hogyan is hívják?

– Riley Glotnak, uram.

– Köszönöm, Riley. Azt mondja, kétszáz? Mivel mi húszan vagyunk, egyenként *csak* tízzel kell végeznünk – fűzte hozzá sötét gúnynyal, aztán rögvest megbánta. Most nem gyengíthette az emberei

harci szellemét. – Úgy értem, ez nem okozhat gondot, igaz? – tette hozzá annyi lelkesedéssel, amennyit kitelt tőle.

– Dehogy okozhat, uram! – felelte Riley, őszintébben, mint Nolyn várta volna. – Amicusszal nem kellene, hogy...

Az Első Lándzsa köhintett.

– Nem kellene, hogy mi? – firtatta Nolyn.

Riley nem szólt többet.

– Van valami, amiről tudnom kell? – erősködött a másik. – Csak azért kérdezem, mert... nos, mivel maguk nem hagytak faképnél, én maradok az osztag parancsnoka. A túlélésünk esélyei valahol a semmi és a bizonytalan között ingadoznak, ezért ha van bármi, ami segíthet, talán jó volna, ha tudnék róla.

Riley ismét csak némán meredt Amicusra. Mindenki Amicusra bámult.

– Úgy tűnik, az osztag magának dobja a labdát, Első Lándzsa – vont le a következtetést a parancsnok. – Mit rejteget?

Amicus haragosan bámult vissza a körülötte álló katonákra, de továbbra sem fűzött magyarázatot a dologhoz.

Láttam már ezt a fickót, egy tömeg közepén – jött rá Nolyn. – Valamiféle esemény volt.

Figyelmesen tanulmányozta az aggasztóan ismerős arcot. A többiekhez hasonlóan állig vértben fészített, gerellyel, törrel és túlélő-felszereléssel, amelyek együttesen legalább huszonöt kilót nyomtak. Nehéz teher volt ezt a fullasztó dzsungelben cipelni, ezért Nolyn furának találta, hogy Amicus további tárgyakkal terhelte magát. A férfi három kardot vitt, mindkét csípőjén egyet, és egy harmadikat, egy hatalmasat, a hátára csatolva. Az Első Lándzsák feleltek az osztaguk tagjaiért. Gyakran pótkötszert, ételt, szeszt tartottak maguknál, amit szükség esetén kiosztottak a társaiknak. Fura döntés volt, hogy két további kardot hordott, hát még a nagy kétkezest, amelynek kevés hasznát láthatta a dzsungelben.

Három kard! – végre a helyére került a gondolat. – Hát persze! Erről híres!

– Mi a teljes neve, Amicus?

Az Első Lándzsa még szorosabban vonta össze a szemöldökét. Neheztelő tekintetet vetett a bajtársaira.

– Van másik neve is, nem? Családneve? – kuncogott Nolyn a férfi vonakodását látva. – Ugyan már, a halál nyílve sszeje éppen felénk repül. Milyen mesét adhatna tovább bármelyikünk is?

A férfi nagyot sóhajtott, majd így felelt:

– Killian.

Az Amicus elég gyakori névnek számított, de a *Killian* nem, és Amicus Killiant *mindenki* ismerte.

– Mit keres maga itt?

Az Első Lándzsa ismét haragvón nézett végig a bajtársain.

– Bujkállok. *Bujkáltam.*

Nolyn harcolt már a fir rani, a fen rani és a durat rani ghazelek ellen Avrlyn erdeiben, mocsaraiban és hegyeiben, de még évszázadok múltán sem volt teljesen biztos benne, hogy a goblinok valóban éjszakai lények-e. A ghazelek éjszaka támadtak, mert jobban láttak a sötétben, mint az emberek. De még ha a légiók napfénynél rohamoztak is, a csaták sohasem bizonyultak könnyűnek. A ghazelek otthonai és táborai mindig ködös, félhomályos helyeken húzódtak, ahol előnyt élvezhettek. A fény általában a légió szövetségének számított, de ezen a napon a Hetedik Sikaria Tartalékos Osztag küszködött a tűzgyújtással a sűrűsödő szürkületben.

A nedves fa makacskodott. Legszívesebben földdé vált volna, és semmi kedve sem volt hamuvá égni.

Három, külön csapat dolgozott íjjal, orsóval, fúróval és tűzgyújtó lappal. Két másik csoport kovakövön élezte a kések pengéit. A többiek fatönköket vágtak, hogy bevonszolják a hegy V alakú repedésének torkolatába. A hasadék képezte hevenyészett erőd falait és a várarkot tűzzel remélték megtölteni.

Ahogy leszállt a sötétség, a katonák már csak érzésre dolgoztak, és még Nolyn is alig látta a saját tenyerét. A telivér fhreyek csaknem olyan jól láttak a sötétben, mint a goblinok, és Nolyn az apjától örökölte kiváló látását, kevés más képességgel egyetemben. Ám a dzsungel háromszintes lombkoronája még az ő szemét is leárnyékolta, így a katonái bizonyosan vakon tapogatóztak. Sóhaj szállt fel a férfiak ajkáról, amikor az éledező lángocska pislákolása visszaverte a sötétséget. Egy fúrócsapat megelőzte a késélezőket.

Olykor a régi módszerek válnak be a legjobban.

Miközben az újszülött lángból karonülőt nevelt a jóakarói csapata, Nolyn arra használta az időt, hogy megismerje az embereit. Mindenkiel kezét rázott, és megkérdezte tőlük, kifélék-mifélék. A nevek továbbra is sikamlós halaknak bizonyultak, amelyeket az elméje nem tudott megragadni. Ehelyett arra összpontosított, hogy kicsodák: egy szökésben lévő rabszolga, egy bitó elől menekülő gyilkos, egy negyedik generációs katona, egy alkalmi tolvaj és hivatásos hazardőr, egy idealista, egy aszály sújtotta gazdálkodó és egy olyan calyniai nő fiatal fia, aki csak nehezen tudott enni adni a családjának.

Sokan a közeli tartományokat nevezték az otthonuknak, de volt, aki egészen a messzi Nyugat-Waricából érkezett. A legtöbben azért voltak itt, mert a katonaság maradt a legjobb esélyük arra, hogy pénzt keressenek és rangot szerezzenek maguknak. A fényes vértű Jerel DeMardefeld kivételnek számított azzal, hogy semmire sem volt szüksége, és ha Nolyn találgatni akart volna, azt gyanította, Jerel unalomból lépett be a légióba. A Második Lándzsa, Riley Glot, *akinek a neve arra rímelt, hogy vájling* kosz, korábban említette neki, hogy Jerel valahogyan *más*, de nem volt hajlandó többet mondani. Amicus Killian, Jerel DeMardefeld és Riley Glot nevei mellett (*az utóbbi neve arra is rímelt, hogy ráfingott*) Nollynak sikerült az emlékezetébe vésnie Paladeious és Greig, két, óriás testalkatú férfi nevét is, akiket Amicus javaslata szerint a bal és jobb szárnyon helyezett el. Amicus, Riley és egy Azuriah Mytosz nevezetű, sötét bőrű, medveszerű férfi alkotta a közepet. Nolyn azért jegyezte meg olyan

könnyen Mytosz nevét, mert szinte már kacagtató volt, és teljes egészében fantáziánévnek tűnt.

– Sohasem jártam még Percepliquisben – panaszkodott egy fiatal calyniai. Az a szűkölködő, aki zsoldját hazaküldte az anyjának valami nyomorúságos dagasztáni viskóba. Habár Nolyn még nem járt a keleti parti városban, eleget tudott róla. A város elnevezés nemcsak túlzó volt, hanem egyenesen vágyálom. És egy *viskó* azon a környéken igencsak szerény otthon lehet. A katona bevallotta, hogy még csak tizenkilenc, de legalább harmincnek nézett ki. Göndör, fekete haja és hozzáillő szakálla elrejtette valódi életkorát, de a szeme fáradt volt: túl sokat látott túl korán. Mint a térség többi lakójának, a neve bonyolult volt, nehéz kiejtéssel. Nolyn tudta, hogy veszett fejsze nyele, ezért meg sem próbálkozott vele. Ehelyett fejben csak *Szegény Calyniainak* nevezte el a fiút.

– A város tényleg olyan elképesztő hely, ahogy mesélik? – folytatta a legény. – Hallottam, hogy az utak nyílegyenések, nem sárosodnak, és hogy a vizet, ami tiszta és áttetsző, be lehet vinni a házakba. Csodálatos lehet.

– Igen, az – felelte Nolyn, mert a Szegény Calyninai szempontjából bizonyosan annak tűnhet. Közben persze tudta, hogy a birodalom fővárosa valami teljesen másról szól.

– Azt hittem, egy napon láthatom. Tudjátok, valami győzelmi felvonulás keretében. De ez a háború...

– ...sohasem ér véget? – fejezte be helyette Nolyn, majd bólintott. – Már több mint négyszáz éve tart.

– Olyan régóta? – vakarta meg a katona a szakállát. – Akkor sohasem látom Percepliquist.

Az első nyílzápor figyelmeztetés nélkül érkezett, és a közeli köveken koppant. Nolyntól karnyújtásnyira egy katona azonnal szörnyethalt, amikor egy nyílvevő a szemébe fúródott, és kitüremkedett a koponyája hátsó oldalán. Paladeious, az a hegynyi ember felmordult, amikor egy favessző eltalálta a combját. Talpon maradt, és dühödt ordítással letörte a nyíl tollas végét.

– Pajzsokat! – kiáltott Amicus. A katonák azonnal cselekedtek, és a második sortűz már a fapajzsokból képződött falon dörömbölt.

Csak ekkor vette észre Nolyn a Szegény Calyniai a földön. Egy nyílvevő akkor találta arcon, amikor éppen a szakállát vakargatta. A vessző átlukasztotta a kezét, majd folytatta az útját mindkét po-fazacskón át. A legény a térdén hintázott, orcájához szegezett kézzel.

– Ne mozdulj! – parancsolta Nolyn. Kihúzta a törét, és levágta a nyílvevő tollas végét. Aztán megragadta a fiatalember fejét, és kirántotta a vesszőt. A katona arca és szája izmos lett a vértől, de nem annyira, amennyire Nolyn gondolta. Hihetetlen módon a nyíl elkerülte a férfi nyelvét, állkapcsát és fogait, „csodával határos sebesülést” okozva: *csak hús és semmi csont*, ahogyan ezt a katonaságban mondták. A Szegény Calyniai ésnél volt: egy letépett ruhasíkkal gyorsan bekötözte az arcát.

Ezek a katonák jó kiképzést kaptak. Nolyn a közvetlenül előtte álló Amicus Killianra pillantott. *Jól kitanította őket.*

Ezután az ellenségük visítása következett, éles, zagyva rikoltozás. Túlságosan is jól ismerte a lármát, és akár a fémen csikorgó fogak hangja, ez is felőrölte Nolyn idegeit. Az iszonytató lények darázsrajként özönlöttek elő a sötétségből. Kopogó karmokkal csúszkáltak előre a dzsungel sűrű torkából. Beteges, sárga fény ült az ovális pupillák mögött. Görnyedt hátuk, erőteljes karjuk és több sornyi, tűhegyes foggal teli szájuk a légiósok közös rémálma volt, olyan kellemtelen emlék, amelyet a túlélők akaratlanul is hazavittek magukkal.

A légio a hármass hadsört alkalmazta szokványos csatarendjeként. Nolyn első kézből nézhette végig az alakzat fejlődését fiatal évszázadai során. Az ősi falanx, amely mereven ragaszkodott az egyenes hadsorokhoz és a hosszú lándzsákhoz, lassan átadta a helyét egy rugalmasabb megoldásnak, amelyben a gerelyesek rohamát rövid kardokkal védett, válltól vállig érő pajzsfal követte. Minden sornak saját parancsnoka volt. Az első sort veszendőbe szánták, ide kerültek a tapasztalatlan és rosszul felszerelt katonák. A második csoport általában az erős, fiatal katonákból állt, a harmadik hadsört

pedig a veteránok alkották. Egy rendes prymus helye lóháton volt, a hadsorok mögött, ahonnan jól beláthatta az ütközet menetét. Ám mivel csak két sorra elegendő katonájuk volt, Amicus parancsolt az első sornak, Nolyn meg a másodiknak.

Az Első Lándzsa közepén helyezkedett el, kis hajójuk orraként, amely állta a vihart a haragos tengeren. Szokatlan dolog volt a parancsnokot tenni a támadás ütközőpontjára. Habár kivételes bátorságra utalt, nem volt tanácsos így szervezni az alakzatot. Nolyn már csaknem közbeszólt, de a tapasztalat arra tanította, hogy sohasse bírálja felül az Első Lándzsa ösztöneit. Főként, amikor a prymus még csak nemrég érkezett a térségbe.

Nolyn először is parancsot adott egy gerelyzáporra, amelynek hatását nehéz volt megítélni a sötétben. Aztán a katonák összezártak. A szurdokban foglyul esve az első sor irigylésre cseppet sem méltó feladata az volt, hogy áthatolhatatlan fallá váljon és semmiféle esélyt ne adjon az ellenségnek az áttörésre. Miközben a goblinok közeledtek, Amicus megmagyarázhatatlan módon eldobta a pajzsát, és megszakította a sort. Előrelépett, és kivonta két kardját. Ha bárki más ilyet tesz, Nolyn visszaparancsolta volna, azt feltételezve, hogy a katona páni félelemből cselekszik. De a prymus nem először látta harcolni Amicus Killiant.

Évekkel ezelőtt történt, amikor Percepliquisben mindenki a Birodalmi Körszínházba csődült, hogy szemtanúja legyen az Évszázad Párbajának, amint azt a városban hirdették: ahogyan egy alantas emberi lény megküzd egy Instaryával, a legyőzhetetlen fhrey harcos törzs egyik legjobb harcosával. Nolyn Sephryn oldalán vett részt a látványosságon. Herceggént ülhetett volna a magas páholyban, de ők ketten úgy döntöttek, hogy a köznép köréből, odalentről nézik a párbajt. Nem láttak olyan jól lent, viszont elképesztő hangulat uralkodott a nézők között. A verseny közben, ami ugyanannyira szólt a lázadásról, mint a szórakoztatásról, mindenki látta, hol áll a trónörökös és a női tanácsnok – az emberek mellett.

A párbaj pedig bevonult a legendák közé.

Amicus Killian aznap Abryll Orphe, a Nagy Háború legendás hősének, Plymerathnak a fia ellen harcolt. A csillogó bronzvértbe öltözött Abryll körbetáncolta a küzdőteret, kék köpenye és hosszú, szőke haja messzire lobogott. Amicus nem moccant. A mindössze egy bőringbe, csuklóvédőbe és egyszerű szandálba öltözött férfi várt. Mindkét kezében egy-egy kardot szorított, míg egy harmadik, jókora penge a hátára erősítve nyugodott. Minden küzdőtéri párbajban hasznukat vette már, ugyanis három röpke év alatt a világ leghíresebb harcosává nőtt ki magát. A Sephryn kezét fogó Nolyn aznap azt is megtudta, miért.

Most, miközben egy zárt szurdokba beszorítva egy ghazelhordával nézett farkasszemet a jókorára nőtt tűz fényénél, újra szemtanúja lett a lehetetlennek.

Az ellenség kiszúrta Amicust és a csatasoron nyíló rést. Egyszerre kettesével rontottak rá. A keskeny résben a máglya mellett nem fértek el többen. Amicus takarékoskodott a mozdulatokkal: seho-
vá sem lépett, lendített vagy nézett feleslegesen, még a lélegzetvétel-
lel is spórolt. Minden tette céltudatos volt, mintha valami tökélyre
csiszolt koreográfiát követne. Nolyn nézte, ahogyan a harcos min-
dig két lépéssel az ellenfelei előtt jár, és eszébe jutott a fickó híres
beceneve, az, amit a tömegek az arénában kántáltak: „PRÓ-FÉ-TA!
PRÓ-FÉ-TA! PRÓ-FÉ-TA!”

A jövőbe lát, gondolta Nolyn. Erre nincsen más magyarázat.

Sohasem lendült ki az egyensúlyából, sohasem kételkedett, ha-
nem egyszerű kecsességgel mozgott: döfött, nyesett, hárított, szúrt.
Az egész olyan könnyűnek tűnt. A ghazelek olyan jelentéktelennek
látszottak, mint a botokkal hadonászó gyerekek. De Nolyn egy
másik háborúban számtalan alkalommal nézett már farkasszemet
a fajtájukkal. Jól ismerte, milyen erősek, gyorsak, ravaszak. Amicus
két pengéje előtt viszont párosával dőltek kazalba. Ketten, négyen,
hatan... és a hullák halomba gyűltek.

– Tíznel járunk – szólalt meg Riley. – Már teljesítette a *tőle* el-
várt mennyiséget.

Nolyn fel nem foghatta, miért rohamoznak tovább a goblinok. Talán azt gondolták, Amicus elfárad? Netán különleges tisztesség érte volna a győztest, aki levágja a sok társukat megölő idegent? A legvalószínűbb válasz persze az volt, hogy nem bírtak ellenállni a csábításnak, látva a pajzs nélküli harcost védelem nélkül a csatasor előtt. Akármilyen volt is az oka, csak jöttek tovább kettesével, balról és jobbról. És kettesével is haltak meg. Meglepően sok időbe telt, mire a tömegmészárlás alábbhagyott. Addigra már egész falnyi hullahalom emelkedett, és akadályozta a többi goblin előretörését. A ghazelek végül megoldást találtak a gondjukra: újabb nyílzápor repült át a tűz fölött.

Itt kellett volna megfordulnia az osztag szerencséjének. Mivel Amicus pajzsát eltemették a holttestek, a harcos nem tudott mivel védekezni, vagy legalábbis Nolyn így vélte. Amikor a férfi lebukott a hullahalom mögé, Nolyn csak akkor ismerte fel Amicus Killian mérhetetlen harci zsenialitását. A férfi nem csak az életét védte a veszedelmes ellenség hullámától; előre eltervezte, melyik holttestnek hová kell hullnia. Minden goblinnal pontosan a megfelelő helyen végzett, így védművet épített a nyílzápor ellen, amelyről tudta, hogy végül meg kell érkeznie. Nem csak *két lépéssel* járt az ellenségei előtt; *mérföldekkel* lehalasztotta őket.

„PRÓ-FÉ-TA! PRÓ-FÉ-TA! PRÓ-FÉ-TA!”

Két, hiábavaló sortűz után a csata megrekedt. Lángolt a máglya, és a mögötte tátongó sötétségből baljós, ingerült kattogás hallatszott.

Patthelyzet. Persze nem fog sokáig tartani.

Mivel foglyul estek, és így nem tudták táplálni a tüzet, egyetlen fényforrásuk végül majd kialszik. Egyelőre jól beindultak a lángok, a Paladeious és Greig vágta rönkökkel megrakott, rendes máglyatűz. Talán kitart hajnalig, de a napfény sem menti meg őket. Az osztag még Amicus elképesztő teljesítménye mellett is jócskán alulmaradt a túlélővel szemben.

Senki sem szólt. Minden szempár a táncoló lángok mögé meredt. A katonák próbálták kitalálni, mire készülnek a mozgolódó árnyékok.

Amicus maradt vérfagyasztó halálerődjében, és kezéből nem tette le a két kardját.

Még csak ki sem fulladt.

Nolyn megvizsgálta a Szegény Calyniait. A legény kötését, amelytől úgy nézett ki, mint egy kipeckelt szájú fogoly, átáztatta a vér, de már nem szivárgott. Nolyn kikapott egy kendőt az övén függő erszényéből, és bekötözte a fiú sebesült kezét.

– Köszönöm – mondta a Szegény Calyniai bekötözött szája sarkából. – Úgy látszik, bal kézzel köll majd verekednem.

– És tudsz?

A fiú vállalt vont.

– Hamarosan kiderül, nem?

Nolyn reménykedett benne, hogy nem kell. Ha Amicus fenn tudná tartani elképesztő teljesítményét, lenne némi esély, hogy legalább még egyszer megpillanthatják a napfényt, és emellett megszemlélhetik az ellenségeiket. Az Erbon-erdőségben csábító volt állatokként gondolni a ghazelekre: agyatlan bestiákként, akik értetlenül állnak az ajtók és a tűz előtt, és nem tudják mire vélni ezt az egyszemélyes mészárszéket.

Nolyn azonban jobban tudta.

A ghazelek olyan ravaszak voltak, mint az emberek, vagy még náluk is ravaszabbak, és most újra bizonyosságát adták ennek. A máglya túloldaláról éneklés semmivel össze nem téveszthető hangja jött. Amint a Hetedik Sikaria Tartalékosok meghallották ezt, az egész osztag szitkozódni kezdett. Mindenki tudta, mit jelent ez: hogy oberdaza van velük.

A goblinoknak sámánja volt, az egyik vérszomjas kis nyomoronc tollakba és gyöngyökbe öltözve sötét mágiát idézett. A jelenlétüknek sohasem örültek. Senki sem tudta pontosan, mire számítson – ezért tartottak annyira az oberdazától a katonák. Az osztagot talán állító helyében elnyeli a föld, vagy villám csap beléjük. Meg kellett várniuk az éneklés befejeztét ahhoz, hogy kiderüljön a sorsuk.

A válasz morajlás formájában érkezett: mély morgás hallatszott, mintha a dzsungel feldühödött volna. A nagy erejű dörömbölés megrázta a földet.

Nem, inkább a föld mozgása adja ezeket a hangokat. Nolyn érezte, hogy kőszilánkok csípi a bőrét, és megfordult. A háta mögött remegett a szirtfal. Először kavicsok, majd már kövek is repültek, amint a sziklafal megrepedt és széthasadt. Aztán a tűz hirtelen kialudt, mintha egy óriás elfújt volna egy gyertyát.

Könnyű választás előtt álltak.

– Légiósok! – kiáltotta el magát Nolyn a kardját magasba emelve. – Roham!

Fogalma sem volt róla, hogy figyel-e bárki, vagy hallják-e a leomló szikla és kocogó karmok lármája közepette. Mindössze árnyékokat és homályos, rohanó alakokat látott.

Nolyn nekiiramodott a forró széndarabokon át, azt remélve, hogy elkerülheti, hogy a hegyomlás alatt végezze. A robaj megrázta a földet. Ezután porrá tört szikla felhője és kőzapor következett.

Az orra előtt a sötétség tele volt izzó, sárga szemekkel, amelyek jánosbogarakként iramodtak ide-oda. Egy szempár éppen Nolyn előtt villant fel. Ösztönösen lebukott és döfött. Karmok suhantak el a feje fölött, ahogy a pengéje húsba csapódott. Kirántotta, és tovább rohant. Halovány holdfény csordogált be a fák között, megvilágítva a levelek és görnyedő vállak körvonalait. A több száz évnyi csatározás saját hatodik érzékkel áldotta meg Nolynt, aki előrehaladtában most vakon hárított, suhintott és ölt. Hirtelen, minden figyelmeztetés nélkül egy kábító erejű csapás kondította meg a sisakját, és Nolyn a földre zuhant. Mozdulatlanul maradni egyet jelentett volna az öngyilkossággal, így miközben azon gondolkodott, merrefelé van a felfelé, ösztönösen odébb gurult, és beleütközött egy fába. Négykézláb a fatörzs túloldalára iszkolt, és hallotta, hogy valami belecsapódik a törzsbe. Találomra balra suhintott, és meglepedésére tompa kiáltást hallott.

A feje ismét kitisztult, így eliramodott a sötétbe, de minden tájékozódási érzékét elveszítette. Talán éppen a szurdok csapdája felé

tartott. Semmi sem számított; az volt a lényeg, hogy mozgásban maradjon. Hangokra fülelt, árulkodó zajokra, amelyek segíthetnének megtalálni a társait, de mindenholnan sikolyokat hallott. A katonái szétszóródtak, a csata elveszett.

Térdével belecsapódott egy láthatatlan fatönkbe, és ismét elzuhant. Összeszorította a fogát, nehogy felkiáltson. Begördült a kidőlt fa alá, és várta, hogy csituljon a fájdalom. Kiáltások hasítottak az éjszakába, de távolról és tompán jöttek, aztán...

Semmi.

Körülötte semmi sem moccant.

Egyedül vagyok.

Nolyn még mélyebben benyomakodott a roppant fatönk alá, és várt. Félig beásva, félig eltemetve várakozott, és orrát megtöltötte a föld mindent átható szaga.